

нах його колишньої Держави. Для будівничих українського державництва Володимир — теж програма. Вона зобов'язує їх будувати державу на тих основах, що їх поклав Великий Володимир — тобто на основах християнства. Тільки християнська Україна буде сильна і довготривала

1. П.Вр.Л., С. 86.
2. Павлов А.С. Курс церковного права / А.С. Павлов. – СПб: Репринтне издание издательства «Лань», 2002, С.150-154.
3. Н. Полонська – Василенко Розквіт Київської Держави. «Енцикл. Українознавства», т. II, Мюнхен—Нью-Йорк 1949, С. 416.

Межевська Лілія Володимирівна,
кандидат юридичних наук, доцент
заступник декана
з навчально-методичної роботи
юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,

ПРОГРАМИ З ЕКОЛОГІЗАЦІЇ АГРАРНОГО ВИРОБНИЦТВА

Сучасний стан аграрного виробництва вимагає використання більш інтенсивних методів господарювання, це пов'язано перш за все зі зростанням економіки. Одне з найосновніших завдань сільськогосподарських підприємств є екологізація усіх виробничих процесів.

Існує декілька видів програм з екологізації аграрного виробництва, до них зокрема, належать: програма *економічного регулювання* – яка базується на кількості використання природних ресурсів та розміщення відходів, платі за забруднення, відшкодуванні збитків згідно Закону України «Про охорону навколишнього середовища»; програма *фінансового регулювання* – формується за рахунок коштів державного бюджету, фонду охорони навколишнього середовища, коштів інвесторів та благодійних організацій; програма *держпідтримки* – складається з реалізації великих екологічних проектів державного або регіонального рівнів. Також до цієї програми відносять зовнішньоекономічну політику та підтримку соціальної сфери.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. На дослідження проблеми щодо екологізації аграрного виробництва звертали увагу такі науковці як: Г.І.Балюк, Т.О.Коваленко, Т.А. Сафранов, Н.В.Зіновчук, Н.С. Макарова, А.Я. Сохнич, тому що, екологічна складова у аграрному виробництві потребує не тільки розробку напрямів екологізації, а й наукові підходи які наприклад спрямовані на ефективне використання ґрунту, отримання стабільних врожаїв сільськогосподарського призначення.

Станом на сьогоднішній день, екологізації аграрного виробництва присвячено безліч публікацій, проте питання щодо їх застосування на практиці і досі залишається актуальним.

На разі під екологізацією розуміють відтворення природних ресурсів, шляхом вдосконалення технології, організації матеріального виробництва, підвищення ефективності праці в екологічній сфері. При цьому основними напрямками екологізації виробництва є розроблення й наукове обґрунтування нових технологічних процесів, оптимізація експлуатації природних ресурсів, їх комплексне й багаторазове використання, рекультивация природного середовища.

Незалежно від форми господарювання метою сільського господарства є виробництво максимальної кількості продукції навіть за рахунок збільшення ступеня інтенсивності навантаження на земельні ресурси. У практиці зменшення родючості викликане багатьма причинами: виснаженням традиційних технологій землеробства, недоліками в агротехніці, неврахуванням в науково-технічному прогресі в сільському господарстві природоохоронних факторів[1, с.48].

На думку Т.Л. Шкабара, потенційні екологічні переваги вітчизняного аграрного сектору на рівні окремих суб'єктів господарювання слід забезпечувати на основі двох взаємодоповнюючих підходів: 1) оптимізація агроекологічних процесів з позицій підприємницького збалансування систем землеробства, рослинництва, тваринництва; 2) екологізація основних і додаткових процесів аграрного виробництва відповідно до концепції сталого розвитку [4, с. 133]. Під екологізацією аграрного виробництва слід розуміти процес цілеспрямованих перетворень у продуктивних силах і виробничих відносинах, що знижують негативний вплив на природне середовище та забезпечують ефективне використання ресурсів. Об'єктами екологізації аграрного сектору є процеси споживання наявних в господарствах ресурсів та забруднення навколишнього середовища.

Негативним фактором на шляху до екологізації є те, що сьогодні в Україні практично не здійснюється єдина послідовна державна політика щодо екологізації економіки, в основі якої лежать запровадження та реалізація принципів раціонального природокористування з мінімізацією негативного впливу на екологічні об'єкти під час здійснення антропогенної діяльності.

Вивчаючи досвід ведення екологічного сільського господарства в європейських країнах, слід виділити спільні мотиви заінтересованості підприємств у переході на альтернативне виробництво. Вони зумовлені, насамперед, можливістю реалізації своєї продукції за підвищеними цінами за рахунок вищої її якості. Використання у сівозмінах бобових культур дозволяє вирішувати питання забезпечення кормами тваринництва й органічними добривами – рослинництва. Тому більшість екологічних господарств розвивають у себе галузі рослинництва і тваринництва. Організація внутрішньогосподарської переробки і прямий збут продукції дає змогу більш раціонально використовувати ро-

бочу силу і підвищувати прибуток підприємства. Усі вище перелічені чинники, що доводять необхідність розвитку екологічного виробництва, повною мірою стосуються і вітчизняного сільського господарства[2, с. 113].

На погляд фахівців, ще одним важливим напрямом екологізації використання земель сільськогосподарського призначення є впровадження сучасних технологій використання решток сільськогосподарського виробництва: гною, соломи, жому. Заміна синтетичних мінеральних добрив гноєм і компонентами збагачує ґрунт органічними речовинами, відграє вирішальну роль у підвищенні його родючості.

На сьогоднішній день проблема екологізації аграрного виробництва є суттєвою перешкодою для визнання України такої, що формує позитивний імідж суспільства в цілому, тому що безліч країн світу вже давно сприяють екологічному розвитку, не тільки на законодавчому рівні, але і втілюють це на практиці.

Ми вважаємо, за потрібне популяризувати не тільки екологізацію аграрних виробництв, але і усієї екології в цілому. Але цим має займатися не тільки держава, а й усі пересічні громадяни. На нашу думку, в школах потрібно ввести екологію як предмет, а в університетах збільшити кількість годин присвячених як екології, так і екологічному праву. Адже екологізація надає можливість виробляти більш безпечний продукт, а також при цьому не зашкодити навколишньому середовищу.

1. Безус Р.М. Ринок органічної продукції в Україні: проблеми та перспективи / Р.М. Безус, Г.Я. Антонюк / Економіка АПК. 2011. №6. С. 47–52.

2. Бондарчук Н.О. Земельні правовідносини в Україні: сучасний стан та перспективи розвитку. Підприємництво, господарство і право. 2017. № 3. С. 111-113.

4. Шкабара Т.Л. Екологічний потенціал вітчизняного аграрного господарювання в умовах сучасних Євроінтеграційних процесів / Т.Л. Шкабара, А.Ю. Остапенко / Науковий вісник ХДУ. 2014. Вип. 7. С. 131–135.

Мірошніченко Любов Василівна,
кандидат філологічних наук, доцент,
завідувач кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

МОВА ФАХІВЦЯ ЯК КУЛЬТУРНЕ ЯВИЩЕ НАРОДУ

Сучасна лінгвістика розглядає мову як суспільне явище, що тісно пов'язане з культурою та історією того чи іншого народу. Дослідниця, кандидат педагогічних наук, Удовиченко Ганна Михайлівна, яка вивчає когніти-